

In de jaren '30 van de vorige eeuw kocht de stamvader van de familie Mulders een huis met grote tuin aan de Parklaan 33, genaamd 'Het Akkertje'. Tot in de jaren '50 bood dit huis onderdak aan zijn gezin met zeven kinderen. En gedurende de oorlog aan vele 'gasten'. Toen de kinderen uit huis waren verhuisde Gropa naar een kleinere woning. Het Akkertje werd vervolgens lange tijd verhuurd aan een instelling voor bejaarden. Toen deze instelling in 1983 het huurcontract beëindigde meldde zich al snel partijen voor een soortgelijke bestemming, waaronder een voorganger van Philadelphia, die er huisvesting voor bewoners met een verstandelijke beperking wilde realiseren. Dat zou echter forse investeringen vergen en daarom was huur geen optie. Voor aankoop waren echter slechts beperkte middelen beschikbaar. Omdat ook de gemeente er sterk aan hechtte dat de sociale huisvesting kon worden gecontinueerd, werd de volgende oplossing overeengekomen: de koopprijs werd sterk verlaagd en twee grote percelen werden in twee nieuwe kavels ondergebracht die tzt bebouwd konden en mochten worden.

Voor die kavels was direct van meerdere kanten belangstelling voor bebouwing getoond. Daar is de familie bewust niet op ingegaan. Mede omdat de instelling had laten weten mogelijk alsnog tot koop van de percelen over te gaan als uitbreiding van de capaciteit nodig was en de financiële middelen daarvoor aanwezig waren.

Later is gebleken dat niet lang na deze transacties de bestemming van de twee percelen is gewijzigd in tuingrond. Omdat in die tijd alle contacten met de gemeente en de instelling liepen via een inmiddels lang overleden oom, weten wij niet of deze wijziging aan ons bekend is gemaakt.

Pas bij de voorbereiding van de bestemmingsplan van 2000 werd bij ons de bestemming als tuingrond duidelijk. Voorafgaand aan de inspraakronde daarvoor hebben wij een uitgebreid planologisch onderzoek laten doen naar de gevolgen van bebouwing. Het betreffende rapport, inclusief de positieve conclusies ervan, hebben wij indertijd aan onze zienswijze toegevoegd. Nadat ons verzoek was afgewezen werd in een gesprek met de toenmalige wethouder duidelijk dat dit een algemene afwijzing betrof en dat aan een beroep op artikel 19 bij de provincie (in die tijd de procedure voor individuele aanvragen) medewerking zou worden verleend.

In tegenstelling tot wat door B&W in het voorstel wordt gesteld is door ons in 2010 alleen een algemene zienswijze ingediend tegen de toen voorliggende plannen, mede om te voorkomen dat later zou worden gesteld dat wij kennelijk geen bezwaar (meer) hadden tegen de vigerende bestemming. Het was geen uitgewerkt plan zoals in 2019 is ingediend. Er is, voor zover ons bekend, ook niet separaat over beslist.

Wel speelde zich rond 2008 een ander proces af. Wij werden benaderd door de directie van Philadelphia. Zij hadden dringend behoefte aan meer capaciteit en wilde die realiseren op de twee percelen. Al snel werd een richtprijs voor een transactie overeengekomen die aanzienlijk lager lag dan de marktprijs voor bouwgrond. Philadelphia zou vooraf met de gemeente afstemmen over de benodigde bestemmingswijziging. Enige tijd later kwam de directie terug met een m²-prijs, die op circa de helft van de overeengekomen prijs lag. Aan het voorstel werd een bericht namens de wethouder toegevoegd: hij adviseerde ons met die prijs in te stemmen omdat er nooit toestemming zou worden gegeven voor een andere bebouwing. Enkele maanden later werd de betreffende directeur van Philadelphia beschuldigd en later veroordeeld voor omkoping van ambtenaren en bestuurders in andere gemeentes. Of ook in de toenmalige gemeente Bussum van een soortgelijke ontwikkeling sprake was hebben wij nooit kunnen vaststellen.

In 2015 werden wij opnieuw benaderd over de mogelijkheid om de percelen voor uitbreiding van Philadelphia te gebruiken. Dit keer betrof het een initiatief van een project-ontwikkelaar die liet weten al vergaand overeenstemming met Philadelphia daarover te hebben. Vervolgens heeft deze ontwikkelaar zelfstandig een plan voor de bouw van een grootschalig project voor senioren woningen ontwikkeld. Hij heeft zelfs de omwonenden benaderd om steun voor zijn project te krijgen onder het valse voorwendsel dat wij er al mee hadden ingestemd. Wij hebben nooit zijn concrete plannen onder ogen gezien. Wel werden wij hierop door omwonenden aangesproken. Zoals door de heer Heijen, die ons ook liet weten bezwaar tegen deze plannen te hebben ingediend. Dat was voor hem de aanleiding om ons in 2016 te benaderen om een gezamenlijk plan in te dienen, maar dan wel gericht op passende bebouwing en uitstraling en op basis van uitgebreid overleg met de gemeente over de haalbaarheid. Dat is precies de aanpak die sindsdien gevolgd is.

Enkele jaren geleden is er opnieuw contact geweest met Philadelphia, Opnieuw hebben wij alten weten met hen over verkoop van één of beide percelen op een niet-commerciele basis te overleggen, maar ook dat leidde niet tot resultaat. Kort daarna liet Philadelphia weten de benodigde extra capaciteit te willen realiseren door de bouw van tiny houses op hun eigen terrein.

Met betrekking tot het perceel aan de Kon. Emmalaan is rond 2017 contact geweest met de directe burens aan de zuidzijde ervan. Zij hadden al eerder het terrein in gebruik genomen, door er een konijnenhok en opslagschuurtje op te plaatsen. Zij waren geïnteresseerd in aankoop op basis van een meterprijs net iets boven de waarde van tuingrond. Wij lieten weten daar best over te willen praten op voorwaarde dat het terrein dan voor tenminste 30 jaar de bestemming 'tuin' zou houden. Daarna verviel de interesse.

Dat de familie niet eerder tot bebouwing is overgegaan heeft, naast de bovenvermelde redenen, ook een andere oorzaak. Regelmatig is bebouwing ten behoeve van familieleden aan de orde geweest en zijn er zelfs voorbereidende gesprekken met de gemeente over gevoerd. Maar om een veelheid van redenen is er nooit een concreet plan uit voortgekomen. Wel zijn in de loop der jaren op verzoek van burens twee stroken grond aan hen verkocht, waaronder een perceel met al bestaande bebouwing.

De gesprekken met de gemeente rond 1983 zijn door de vorige generatie van de familie gevoerd. Helaas hebben wij hier geen vastleggingen van, want in die tijd was een (gemeentelijk) woord een woord. Wellicht zijn er in de gemeentelijke archieven wel stukken te vinden, maar helaas zijn onze verzoeken daarover in het kader van de WOO op technische problemen en dus resultaat uitgelopen.

Het is echter ondenkbaar dat de ooms en tantes van toen accoord zouden zijn gegaan met een afsplitsing van twee forse percelen waarop nooit gebouwd mag worden. Ze waren wel goed, maar niet gek.